

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥ ΜΑΝΤΕΣ

ἐνα ἐσὺ, τὸ ἄλλο θὰ τὸ κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μου. Θὰ τὰ δώσωμαι καὶ θὰ μὰς δώσουν μερικὰ γυάλινα χρᾶσι.

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Τρεῖς ἀδελφοὶ περπατοῦσαν μαζὺ μιά μέρα, στὸ δημόσιον δρόμον. Ἦσαν νέοι, ἀλλὰ πολλὸ δυσηχομένοι. Ὁ πατέρας τους ὁ βασιλεὺς τῆς Ματακινίας, νικήθηκε, ἔχασε τὸ θρόνον του καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ γειτόνι του βασιλεῖα.

— Δὲν ἀντέχω πεῖδι ! φώναξε ὁ μεγαλύτερος ὁ ἀδελφός. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοια ζωὴ !

— Ὅχι ἐγὼ ! εἶπε ὁ δεύτερος.

Ὁ μικρότερος, ἓνα σιωπηλὸ λεπτὸ παιδί δὲν ἔβγαλε μιλία. Δὲν παραινιόταν πστὲ. Τῆ μέρα κίταξε κάτω στὴ γῆ, τὰ λουλούδια καὶ τὴ νύκτα πάνω τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ. Καὶ τὸν καιρὸ πῶς ἦταν πικρήν μὴ μιλῶσε πάλι.

— Ὅταν ἀπέφτυμαι, εἶπε ὁ μεγάλος, πὺς εἶχαμε τόση δέξια, τόσα πλούτη !

— Ὅταν θυμοῦμαι, πρόσθεσε ὁ δεύτερος, τίς λαμπρὲς γιορτὲς πὺς δίναμε, τίς πικρήνιστες πὺς χόρευαν ντελοντέ, μὲ τὰ φῶτα πλῆθια φορέματα.

— Ἡ καρδιά μου σφίγγεται ἀπὸ τὴν ἀέλπεια !

— Τὰ δάκρυα καίνε τὸ μάτι μου !

— Ὁ ! τί τῆροσ εἶν' αὐτός; Μιλία γρηγορα.

— Δὲν ξέρεις πὺς ὅλες ἡ ἀναμνήσεις καὶ ἡ γλυκεὲς καὶ ἡ πικρὲς πνίγονται στοὺς καινοὺς τῆς μέθης; Πὺς φορέξ ζήλευμα τοὺς μεθυσμένους πὺς ἔβλεπα νὰ παραταῖων στοὺς δρόμους ! Ἀς τοὺς μιμηθοῦμε, ἀδεραφέ μου. Πάμε σ' αὐτὸ τὸ κατηλὸ ἐκεῖ πέρα.

— Καὶ χρήματα πὺς δὲν ἔχουμε ;

— Βρῆκα δυὸ μαργαριτάρια στὴ φόδρα τοῦ ρούχου μου. Πάρε τὸ γιὰ τὸν γάμο μας, ἡ Λουιζέττα μπῆκε στὸ δωμάτιό μου κρατώντας μὰ ἐφημερίδα στὸ χέρι...

— Διάβαρε!... Διάβαρε!... μὸ εἶπε. Εἶνε τρομεροὶ τρομεροὶ !

Πῆρα τὴν ἐφημερίδα στὰ χέρια μου καὶ ἀμέσως τὰ μάτια μου ἔπεσαν ἀπάνω σὲ μιὰ εἰδησιὰ πὺς μὸ εἶδε μετὰ τὸ δαχτυλίδι τῆς. Διάβαρε:

« Ἐνα μονετριώδης δάμα. Ὁ Κοροικιανὸς χοροφύλακας Ριχάρδος Ντέλπι βρέθηκε νερθρὸς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, φέρων δυὸ τραβήματα διὰ φραιρῶν περιετρόφον στὸ στήθος καὶ μιὰ ραγαριά στὸ κεφάλι. Ἡ ἀνάκριξις δὲν μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστας τοῦ μονετριώδους αὐτοῦ δράματος. Φαινεται ὅμως διὰ τὸ Ντέλπι θὰ ἔπεσε θῆμα τῶν συγχαροῦν του Φιλίππ, μὲ τοὺς δόκιους τελευταίους βρισκόνταν σὲ ἐχθρότητα λόγω οἰκογενειακῶν διαφορῶν ».

Ἡ Λουιζέττα, μόλις σήκωσα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Ἐγὼ... φταίω, γιὰ ὅλα αὐτὰ.. Δὲν ἔπρεπε, δρι.. Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ κοιροῦσω..

— Καὶ πνὶν ἀκόμα προφτάσω νὰ τὴν ἠσοχάσω, τὴν εἶδα νὰ παρῖνη ἔφαρκι τὸ καπέλο της καὶ νὰ βγαίνει ἔξω στὸ δρόμον σὰν τρελλή.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Λουιζέττα δὲν ἔναγιόρως στίει μου καὶ οὐτε ποτὲ ἔμαθα τίποτα γιὰ τὴ ζωὴ της. Τὴ νὰ ἔγινε ἄραγε; Ἔφυγε πάλι γιὰ τὴν πατρίδα της; Ἔμεινε στὸ Παρίσι; Ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὴν παραμικρὴ εἰδησι...

Ἄτοσῶ, ἂν καὶ ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ ξεγράσω τὸ περιεργὸ οὗτο κορίτσι. Πὺς ξέρει ἂν βρίσκειται ἀκόμα στὴ ζωὴ, καὶ ἂν μὲ θυμάται ἀκόμα ;...

PIERRE VILETARD

Ὁ μὲθυστος τὸν δὲ ἀλλοῦ ἀδελφῶν εἶχαν μεγάλη ἀξία. Ἐνας Ἑβραῖος ἐμπορὸς πὺς βρέθηκε στὸ κατηλιθὸ, τ' ἀγόρασε καὶ τὰ πλῆρωσε πολλὸ ἀκριβὰ.

Τότε ὁ μεγάλος, μὲ τίς τσέπες γεμάτες χρήματα τὸ ἔφριξε στὸ κρασί. Δὲν περιορίστηκε στὰ βασιτὰ κρασιά πὺς πίνουν οἱ χρυδαῖοι χωριώτες. Πῆγε στὶς πόλεις καὶ μῆθος μετὰ τ' ἀκριβώτερα κρασιά. Ὅλα τὰ δοκίμασε, ὅλα τ' ἀνάστασε. Τὸ περίφημον «λάκρυμα-χρῖστι» ἴδιο λυσομένο χρυσάρι, τὴ «ἀμέρα», τὸ «μυροῦντι», τὸ κρασί τῆς Χίου καὶ τὸ κρασί τῆς Κύπρου, ἀκόμα καὶ τὴ σαμπάνια μὲ τὸ λεπτὸ ἀρόρ της. Δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ βρῆ κανεὶς τέτοιον τέλειον μῆθος σὰν τὸ πρῶτον αὐτὸ γιὸ τὸ βασιλεύς πῶς, χωρὶς μανδία καὶ χωρὶς καπέλλο γυρίζει στοὺς δρόμους καὶ τραγουδοῦσε πρόστιχα τραγοῖδια.

Κι ὁ δεύτερος ἀδελφὸς σθεδὸν πλοῦσιος κι' αὐτὸς μὲ τὰ χρήματα τοῦ μαργαριταροῦ δὲν περιορίστηκε στὶς ζυροκαρμωμένους ἐπιτηδύς πὺς σερβίριζαν στὸ κατηλιθὸ μὲ γυναικὶ μπράτσα καὶ γυμνὸ στήθος... Βρῆκε φαιρες κοπέλλες στὶς μεγάλες πόλεις. Ἔερχοις μετωπῶτα φροντίσια καὶ δάκρυα κροσινοὶ ζήλη. Ἀνακίτωση μελαχροινὲς, ἐξανθὲς κοκκινωμαλλοῦσες. Δὲν ἔφερε ποτὴ νὰ διαλέξῃ. Ρίχτηκε στὶς μαφρες, στὶς κροκὲς καὶ ἔναγιόρως στὶς ἐξανθὲς. Στὴ κάμαρα πὺς μαρῖσιζονταν νύκτα καὶ μέρα περισσότερες, κοπέλλες μὲ χρυσὰ μαλλιά ἀπὸ δυὸ αἰνιὰ κατέθετε ἓνας εἰκοσι χρόνον νέος. Ὅσο καὶ νὰ ἔτρωσε κανεὶς, δὲν θὰ κατάφθωνε νὰ βρῆ ἔραστον περισσότερον ἐκδοτὸ ἀπὸ τὸ δευτερότονον αὐτὸν γιὸ τὸ βασιλεύς. Ὅταν περνοῦσε στοὺς δρόμους μ' ἓνα κοπάδι ἐρομένης, ἐμοιάζε μὲ τὸν ἐνδοξὸ Ἀρετῖνο τοῦ μύθου πὺς τὸν ἀκολουθοῦσαν ἡ σαράντα Ἀρετῖνες.

Καὶ ὁμῶς οὐτὸ ὃ ἓνας, οὐτὸ ὀ άλλος δὲν βρῆκαν στὴ μέθῃ τῶν φιλιῶν, οὐτε στὴ μέθῃ τοῦ κρασιοῦ τῆ λημονιῶν τῆς παλῆς δόξης, τοῦ χαμένο πλοῦτου.

Ξυπῖτα πάντα κανεὶς μὲ ματωμένη καρδιά καὶ μὲ πικρὸ στόμα. Εἶνε θλιβερὴ ἡ ἄλλη μέρα τῆς μέθης.

Κι' ὅταν γέγρασαν στὸ δημόσιον δρόμον οἱ δυὸ ἀδελφοί, κωροσιμένοι, καυσοτραμμένοι συλλογιζόνταν μὲ μεγαλιότερον πόνο τὴ μακροὴν χαμένη εὐτυχία τους.

Εἶδαν ἐκεῖ μὲ ἐκπλήξι, στὴ ρίζα ἑνὸς ἀνθισμένου δέντρον, τὸ μικρὸ ἀδελφὸν τους μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα μὲ μιὰ ἐκτοσιὰ στὰ μαιτια.

— Δὲν ὑποφέρεξ λοιπὸν πεῖδι; τὸν ρώτησε ὁ πῶς μεγάλος ἀδελφός του.

— Ὅχι, ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Δὲν θυμάσαι πεῖδι τίς περοσιμένες χαρες; τὸν ρώτησε κι' ὁ δεύτερος.

— Ὅχι, ἀπάντησε πάλι ὁ μικρός.

— Τὴ ἔνανες λοιπὸν γιὰ νὰ λημονήσης τὸ παρελθὸν, τὸ παρόν, τὴ ζωὴ;

— Ἐκαμα δὲτι κάρματε καὶ σεὶς Μῆθουσα καὶ μεθὼ ἀκόμα. Ζῶ σὲ μιὰν ἀτελειωτὴν μέθῃ. Τὴ μ' ἐνδιαφέρει τώρα, ἂν ἐξηθοροσῖθηκαν βασιλεύδεις κι' ἂν λεηλατήθηκαν κι' ἐκάσων παλάτια; Τὴ μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθὸν, τὸ παρόν, τὸ μέλλον;

Ἐλημονήσα ἀκόμα καὶ τὸ σταμένο μου αὐλό. Στὴ μέθῃ πὺς με περιβάλλει, πλάθω πῶς λαμπρὰ δυνατα ἀπὸ τίς μαριμρινες καὶ τίς δόλοχουσες αἰθουσες, πῶς θάρια ἀπὸ τίς γιορτὲς με τίς φαιρες γυναικες, πῶς ἄρμονια ἀπὸ τὸ κελἀιδημα τῶν ἀηδονιῶν στὰ δέντρα τοῦ πάρου. Δὲν ζυπνω ποτέ ἀπ' τὴ μέθῃ αὐτῆ.

— Ὁ, σὲ ποιανὸν κρασιοῦ τὴ φλόγα;.. εἶπεν ὁ μεγάλος.

— Σὲ ποιανὸν χειλιῶν τὴ γλῶσσα; εἶπε κι' ὁ δεύτερος.

— Βρίσκειξ τέτοια χαρὰ ; ρώτησαν μαζὺ κι' οἱ δυὸ.

— Σὲ κανένα κρασί, σὲ κανένα στόμα, ἀποκρίθηκε τὸ μικρὸ βασυλόπουλο. Καὶ πρόσθεσε:

— Πῖνω κἀθε πρωί σταμένο δροσιῶς μέσ' ἀπ' τὸ τριαντάφυλλο πὺς ἀνθῖει στὴν πλάγια τοῦ βουνοῦ καὶ κἀθε βραδυ μὰ ἀτῖνα ἀστεροῦ μῶσ' ἀπ' τὸ κρῖνον πὺς ἀνθίξει στὸ γαλάτιον οὐρανὸ. Πῖνω καὶ μεθὼ μὲ τὴν ποῖσι πὺς σὲ κάνει νὰ ξεγράνιξ τοὺς πόνους καὶ σ' ἀνεβάζει στοὺς οὐρανοὺς !

ΚΑΤΟΥ ΜΑΝΤΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἠμπορεῖτε οἰκονομῖς, ἔστω μικρῶς, ἂν δὲν σὰς περισεῖδουν πολλὰ. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐταῖ ἀφοσιλίζετε ἐντελῶς τὰ λεπτά σας καὶ μαζὺ μὲ τοὺς τόκους, σχηματίζετε σιγὰ — σιγὰ ἓνα ερασιόνον κεφάλαιον ἀπαρτῖνητον διὰ τὰ γεράματα καὶ διὰ κἀθε ἐστακτὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.